

Lebriz Kaldırımında Ağlayan Genç

– Gürsel ÇOPUR · 15 Eylül 2011

Geçit törenlerini andıran zaman tüneli uzunluğunu yitirmeye başlamıştı.Yel değirmeni serinliğinde semiz hava, bedeninin her partikülüne ulaşmıştı ulaşmasına ama,tabiatın süreç boşluğunu iyi kullanması zamana ayrılmış ayrı bir avanstı.Bedenindeki engin havanın farkında olan kesilmiş otlar,bir tarafa ayrılmış ve tarlada çalışan işçilere zamanın güneş ile olan tılsımı çıplak ortama nakşedilmişti.Gülücükler dağıtması gereken incir ağacı gövdesine bağlanmış beşik içerisindeki bir günahsız yavruydu.Hafif miktarda esen titrek meltemin, bağdaş kurmuş bir dedenin şirin yanaklarını ışılatması içkin duygulara letafet veriyordu.

Zamanı hatırladı bir genç,bu iki duygu makasına sıkıştırılmış macera tuvalini hayal ederken."Asr'a yemin ediliş" hakikatini fikrine ev sahipliği yaptı.Kutsal buyruklara göz gezdirmenin lahuti ekranını seyretti.Bu ekranda kendisini zaman zaman göremezdi.Şuan ise zamanın kendisini sıvazlayacağı nirvana noktasındaydı sanki.Mermer sütunların kapısında hoşamediyi yaşattığı bu gence,insanların nadiren rastladığı bir kitaplık eşlik etmekteydi.Zamana karşı yarışmanın da refleksiyle parmakları hem mazisine hem de istikbaline yönelmedeydi.Gözüne abanoz ağacından yapıldığı belli olan sanduka takıldı.Ortamın en uç köşesinde olduğunu sonradan fark etti genç.Güneş ışıklarını emen asırlık duvarda fermana benzer bir yazı asılıydı.Asıl merakını dürten ortam kitaplığın beyni konumunda olan camekan haziresiydi.Sürgülü bakışlarla fikir koridorunu betimleyen raflara göz gezdirirken,omzuna sıcak bir elin dokunduğunu hissetti.Bu,hayalinde temaşa etmiş olduğu o şirin çehreli yaşlı dedenin ta kendisiydi.Daha şaşkınlığını üzerinden atamadan,yılların yolcusu söze karıştı:

-Biliyorum,sen de diğer genç kaldırımlar gibi bir yol arzu etmekteisin.

-Genç kaldırım derken,muradınızı anlayamadım?

-İnsanlık!

-İnsanlık gençken mi kazanılır?

-Gençken değil,kendini genç hissedebildiğin her zaman rafında.

-Madem, bu zamanı yakalamak istediğimi keskin tecrübenizle anladınız.Öyleyse sizin gibi nasıl yakalayabilmeliyim bu koridoru?

-Bu koridor dünyada yakalanılmaz.Bazen olur,bir kaldırım üzerinde bile olmak insana yolda yürüme iştahı kazandırabilir.Yolda olmayı istemek,yolda yürüyenlerin arasında kendisini kabul etmek demektir.Asıl yol da budur zaten!

-Sen yaşlısın ama benden daha çok genç konuşuyorsun.

-Unutma,ruhunun biyografisini yazamazsın!Bunu ne sen ne de kalemin başarabilir.

-Unutmayacağım!.

Bulunduğu mekandan çıkmak üzereydi.Tam o sırada ayağı köşede duran bir vazoya takıldı.Vazo ile

gencin kalbi kırılmamıştı.İncinecek olan yürek radarı,genç kaldırımın gözlerini ayakkabılığa çevirtmişti:
"Bulmak istediğin gibi..."

Ayakkabı sahibinin bile nasıl olması gerektiğini lebriz teferruatıyla açıklayan bu ibare,ayakların sağlam basmasına da zemin hazırlıyordu aynı zamanda.Daha henüz bastonunu eline almamış ihtiyar,veda bakışlarının çerçevesinde genci süzüyordu.Bu gülümseme hediyesini avucunda taşıyan kaç genç vardır ki?Arayış içerisindeki genç ile aradığının ne olduğunu yakın olarak fısıldayan ihtiyar,hayattan kopartılmayacak bir çift dosttu.Ayakların ayrılmayacağı ayakkabı dedublesinde bu iki vatani birbirinden ayrı düşünmemeli.En büyük vatan,insanın kalbidir,yani kalp!..Kalp!

İhtiyar,gence olan son nasihatini de esirgememişti.Bir vasiyet havasında geçen bu atmosferde şu tarihsel sözler dile getirilmişti:

-Bazen olur düşersin,boğulursun.Bunları toparlayıp da anafor olarak gözünde büyütme.Değer ile bütünleştirmeyeceğin,gözünde büyüttüğün her olay seni küçültür.Belki aklına gelmiştir,bu sırtımda taşıdığım kambur yaşlılıkla geldi..

-Kambur,ihtiyarlığın bir sarkacı değil midir?

-Evet,öyledir.Fakat her kambur,ihtiyar kaldırıma uğrayacaktır diye bir sözleşme yoktur.Bazen bir söz,günübirlik bir olay bile insana kambur yükler.

-Mesela?

-Kainatın Sultanı(sav), daha henüz mescid inşa edilmemişken bir hurma kütüğüne mübarek sırtını dayayarak insanlara doğruyu anlatıyordu.Mescidin inşaatı tamamlanınca,kütük ile bir vedalaşma sahnesi yaşandı.Kütük,mescidde yapılan ilk sohbeti dahi hicranla karşılamıştı.Vefa abidesi(sav) yanına gelmiş,sırtını sıvazlar tarzda gönlünü almıştı.

-Gönlünü mü almıştı?

-Başka nedir bu?Yoksa kıyamete kadar ağlayacağını söylemişti Efendimiz(sav)!.Bütün varlığa değer verebilmenin ilk ve son adımı budur.Adım bu şekilde atılırsa gençlik ile ihtiyarlığın hiç farkı yoktur.Farkı yaşatan insanın heyulasıdır.

-Gençlik kamburundan kurtulmanın yolu da bu olsa gerek!

-İşte şimdi yıllarımı sıvazladın, evladım.İçki kof bir kütüğe değer verebilecek tabiatı kendisinde bulabilen insan,hakiki kahramandır.Kainat,onun arkasından gelir.

-Sizi şuan ağlıyor görüyorum,sevgili...

-Kütüğün bile gözyaşı döktüğü ortamda,kelepir gayretlerimizi feda edemiyorsak "göz pınarı" kavramının lügatte işi ne?

Bu muhabbet ortamında iki tane genç vardı.Birisi kamburunu vefa ile taşıyan, diğeri ruhundaki tortuları dökmeye amade bir süvari.Altmış yıllık bir çerçevede geriye de ileriye de bakılsa gözün yuvası değişmez!

Gürsel ÇOPUR